

Arrest

nr. 205 939 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. PEETERS
Kasteelplein 23A
2300 TURNHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RIEMIS, die loco advocaat D. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 12 augustus 2017 in België in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 14 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 januari 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 30 januari 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2017 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Moldavië (Rep.)

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]/Moldavië

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 2300 TURNHOUT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde [S.S.M.] [RR: ...], in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende documenten voor:

- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat zij werkloosheidsuitkering ontving van het ACV Antwerpen voor de maanden mei, juni en juli 2017 ten bedrage van € 1226,07 in mei en € 1204,32 euro in juni en juli.*
- Stortingen alimentatiegeld voor de maanden mei, juni, juli 2017 van 100 euro.*
- Bewijzen van stortingen van verhoogde kinderbijslag voor de maanden mei, juni en juli 2017*
- Loonfiches op naam van [L.A.] van tewerkstelling bij Easymatch BVBA.*

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het niet duidelijk is op welke rekening(en) de werkloosheidsuitkering, kinderbijslagen en alimentatiegelden werden gestort, en of deze dus de rekening van mevrouw betreft.

Voor zover mevrouw het voordeel van de twijfel zou krijgen en ervan uitgegaan wordt dat voormelde stortingen allen stortingen betreffen op rekening van mevrouw, dient voorts opgemerkt te worden dat overeenkomstig bovenstaand wetsartikel echter slechts rekening kan gehouden worden met inkomen uit werkloosheidsvergoeding voor zover de Belgische partner aantoonbaar daadwerkelijk actief werkzoekende te zijn. Er werd geen enkel document voorgelegd waaruit dit zou moeten blijken. Bijgevolg kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Conform datzelfde artikel wordt ook de kinderbijslag niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. In het verlengde daarvan wordt eveneens de alimentatie die, zoals de vermelding in de overschrijvingen het stelt, wordt betaald door de vader om in het onderhoud te voorzien van betrokkenes minderjarige kind [L.T.].

Ook de loonfiches van de inwonende zoon, [L.A.], kunnen wij niet in overweging nemen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015).

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Gezien betrokkene niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als te weinig wordt beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"Schending van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

[...]

In de bestreden beslissing komt de verwerende partij onterecht tot het oordeel dat de echtgenote van verzoeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij maakt deze conclusie omwille van twee overwegingen:

- 1. Er kan volgens verwerende partij slechts rekening gehouden worden met het inkomen uit werkloosheid van mevrouw [S.] voor zover zij aantoonde daadwerkelijk actief werkzoekende te zijn;*
- 2. Er kan volgens verwerende partij geen rekening gehouden worden met de inkomsten van andere inwonende gezinsleden zoals de inwonende zoon van mevrouw [S.];*

Verzoeker meent dat deze argumenten niet correct zijn.

1.

"Wat betreft de bestaansmiddelenvereiste kan rekening gehouden worden met een werkloosheidsuitkering indien de betrokkene aantoonde actief naar werk te zoeken, waarbij rekening moet gehouden worden met alle betrouwbare bronnen zoals attesten van de RVA." (RvV 28 juli 2015, nr. 150.014)

"De bijkomende voorwaarde dat de gezinshereniger met een werkloosheidsuitkering moet bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk, moet in die zin geïnterpreteerd worden dat het de gezinshereniger die werkloosheidsuitkeringen geniet en die vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt, dit om niet af te wijken van de algemene werkloosheidsreglementering." (GwH 26 september 2013, nr. 121/12, B.17.6.3-B. 17.6.4 en artikel 8998bis KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementeringen, BS 31 december 1991)

Mevrouw [S.], echtgenote van verzoeker, is jaren economisch actief geweest. Verwerende partij houdt nergens in haar beslissing rekening met dit gegeven. Ook in de nota met opmerkingen wordt hiermee geen enkele rekening gehouden of wordt dit mee opgenomen in de overwegingen. Concreet was de situatie van mevrouw [S.] de afgelopen jaren de volgende:

In 2002 was zij tewerkgesteld voor het ACW in de Korte Begijnenstraat te Turnhout. Dit duurde totdat zij in 2010 werd gedetacheerd naar de CM. Haar arbeidscontract bleef ongewijzigd. In december 2015 werd de dienst van de CM waar mevrouw tewerkgesteld was gesloten wegens fusie. Zij vond echter snel een nieuwe tewerkstelling, deze keer op interim basis bij B-Trans te Geel. Dit duurde tot in november 2016. Gezien mevrouw niet onmiddellijk zicht had op een nieuwe betrekking en zij zeker geen afwachtende houding wilde aannemen, besliste zij om zich bij te scholen en op die manier haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Vervolgens heeft zij een korte opleiding boekhouding gevolgd bij HORITO in de periode december 2016 - januari 2017. Nadien heeft mevrouw opnieuw getracht een tewerkstelling te vinden, doch helaas zonder resultaat.

Mevrouw [S.] blijft echter doorzetting tonen om toch terug een goede kans te maken op het bekomen van een nieuwe vaste tewerkstelling. Om die reden heeft zij dan ook in oktober 2017 een overeenkomst voor opleiding afgesloten met de VDAB. Het betreft de opleiding 'Technisch-administratief medewerker'. Deze overeenkomst is afgesloten op 12 oktober 2017, is gestart op 13 oktober 2017 en geldt voor een maximumduur van 840 uren met een gemiddelde wekelijkse uurregeling van 35 uren per week.

Deze opleiding wordt vervolgd door een stage die uiteraard kadert in de opleiding die gevolgd werd. Op 30 januari 2018 heeft mevrouw een stageovereenkomst afgesloten. Deze stage heeft een maximumduur van 24 dagen vanaf 12 februari 2018. Mevrouw voldoet deze stage bij de firma Deckx Algemene Onderneming NV, met maatschappelijke zetel te 2480 Dessel, Goormansdijk 15.

Als kers op de taart hebben de inspanningen van mevrouw [S.] resultaat opgeleverd. De firma Deckx Algemene Onderneming NV, alwaar mevrouw [S.] haar stage heeft volbracht, heeft mevrouw op 19 maart 2018 het aanbod gedaan om (voorlopig via interim) bij hen tewerkgesteld te worden. Na 6 maanden op interim basis, is mevrouw [S.] een vaste tewerkstelling beloofd. Mevrouw [S.] is uiteraard op dit voorstel in gegaan en is dan ook sinds 19 maart 2018 opnieuw voltijds tewerkgesteld.

Tijdens het volgen van een opleiding erkend door de VDAB krijgt men bovendien een vrijstelling van beschikbaarheid. Dit betekent dat je niet op zoek hoeft te gaan naar werk, niet hoeft in te gaan op passende jobs en niet hoeft deel te nemen aan bijkomende bemiddelings-, begeleidings- of opleidingsacties.

Mevrouw [S.] kan aantonen dat zij derhalve niet verplicht is om actief werk te zoeken als volgt:

- Overeenkomst voor opleiding dd. 12/10/2017;
- Overeenkomst voor stage dd. 30/1/2018;
- Attest aanwezigheid tijdens opleiding begeleiding VDAB;

Bijgevolg dient zeker rekening gehouden te worden met het inkomen van mevrouw [S.] dat zij ontvangt ten gevolge van haar werkloosheid en het volgen van de opleiding bij de VDAB.

Thans beschikt zij over een volwaardig inkomen uit arbeid van een voltijdse tewerkstelling.

2.

Er dient rekening gehouden te worden met alle inkomsten waarover (verzoeker en) zijn echtgenote 'beschikt'.

Verwerende partij stelt onterecht dat de inkomsten van de inwonende zoon niet mee in rekening zouden mogen worden genomen.

Artikel 40ter stelt echter niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van mevrouw [S.]. Het moeten niet noodzakelijk eigen bestaansmiddelen zijn, het volstaat dat zij er effectief over beschikt.

Het doel van deze voorwaarde is om te voorkomen dat verzoeker ten laste zou vallen van de overheid en dit risico kan worden vermeden door rekening te houden met de inkomsten van het ganse gezin.

Door geen rekening te willen houden met de inkomsten van de inwonende zoon van mevrouw [S.], maakt verwerder een te enge en verkeerde lezing van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

[...]

Schending van artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980:

Artikel 42§1, tweede lid de wet van 15.12.1980 bepaalt:

[...]

De verwerende partij oordeelt dat een behoefteanalyse in casu niet aan de orde zou zijn, gezien zij meent dat verzoeker en zijn echtgenote niet zouden aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De verwerende partij kan in casu niet correct oordelen stellende dat er geen analyse nodig zou zijn, louter omdat er volgens hen geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn.

Verzoeker en zijn echtgenote beschikken wel over bestaansmiddelen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder punt 2.2.

Verwerende partij was bijgevolg wel verplicht een behoefteanalyse te doen.

Bij deze behoefteanalyse diende verwerende partij tevens rekening te houden met inkomsten van de inwonende zoon van mevrouw [S.].

[...]

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM):

Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote vanzelfsprekend een hechte familieband hebben.

De tegenpartij heeft bovendien ten onrechte een bijkomende voorwaarde voor de gezinshereniging aangenomen.

De aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing rechtvaardigen hoegenaamd geen dusdanige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

[...]

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Zich baseren op een onjuiste en te strikte interpretatie van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980, is immers volstrekt onvoldoende en niet afdoende".

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt zo gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarde dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt concreet vastgesteld dat verzoeker als bewijs van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote stukken voorlegde waaruit blijkt dat deze laatste werkloosheidsuitkeringen geniet. Verweerder wijst er evenwel op dat geen enkel bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon heden ook actief op zoek is naar werk, waardoor gelet op het bepaalde in voormelde wetsbepaling deze werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verweerder wijst er verder op dat kindergeld

overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in rekening wordt gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en hetzelfde dient te gelden voor het alimentatiegeld dat de echtgenote ontvangt om in het onderhoud te voorzien van de minderjarige T.L. Inzake de voorgelegde loonfiches van de inwonende zoon A.L. stelt verweerder verder dat deze evenmin in rekening kunnen worden genomen, waar het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. In deze omstandigheden waarin geen bestaansmiddelen zijn aangetoond die in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, zo motiveert verweerder ten slotte, dient niet te worden overgegaan tot een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoeker, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in dit wetsartikel.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet betwist dat, gelet op de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden met het kindergeld en het alimentatiegeld dat deze ontvangt.

Het wordt verder evenmin betwist dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bestonden uit werkloosheidsuitkeringen. Dergelijke inkomsten worden, gelet op het bepaalde in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, enkel in aanmerking genomen voor zover het bewijs wordt geleverd dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

De vaststelling van het bestuur dat verzoeker naliët bij zijn aanvraag ook stukken voor te leggen als bewijs dat zijn echtgenote actief werk zoekt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt in wezen niet betwist door verzoeker.

In dit verband kan verder worden gewezen op het bepaalde in de punten B.17.6.3 en 17.6.4 en B.55.3 in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, waaruit blijkt dat de enigen die een werkloosheidsuitkering genieten maar in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toch zijn vrijgesteld van het leveren van het bewijs actief op zoek te zijn naar werk, de personen zijn die conform de artikelen 89 en 98bis van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering zijn vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn aanvraag onderbouwde met stukken die erop wezen dat zijn echtgenote was vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en dus om actief werk te zoeken. Verzoeker geeft zulks in wezen ook niet aan. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening hield met het gegeven dat verzoekers echtgenote zou zijn vrijgesteld van de verplichting actief werk te zoeken.

Er blijkt niet dat de stukken die verzoeker thans voegt bij zijn verzoekschrift om aan te tonen dat zijn echtgenote ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken, op dat ogenblik reeds voorlagen bij het bestuur. Er blijkt niet dat verzoeker deze overmaakte aan het bestuur ter ondersteuning van zijn aanvraag. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij pas voor het eerst in de procedure bij de Raad voorlegde. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 1 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker wijst er nog op dat zijn echtgenote jarenlang economisch actief is geweest. Hij stelt dat dit gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. De relevantie van dit gegeven blijkt evenwel niet. Aan de hand van dit betoog toont verzoeker zo niet aan dat hij in het kader van zijn aanvraag het bewijs leverde dat zijn echtgenote, waar zij op dat ogenblik werkloosheidsuitkeringen genoot, dan nog actief werk zocht of vrijgesteld was van deze verplichting.

Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote sinds 19 maart 2018 opnieuw voltijds is tewerkgesteld, ditmaal bij de firma waarbij zij stage heeft gelopen. Dit gegeven dateert echter van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het evident door verweerder niet in rekening kon worden gebracht. Ook dit gegeven, en de in dit verband voorgelegde stukken, kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in de huidige procedure.

Verzoeker is verder van mening dat de inkomsten van de inwonende zoon van de referentiepersoon, A.L., ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Hij betoogt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de inkomsten en het kan volstaan dat zijn echtgenote er daadwerkelijk over beschikt.

De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat dient te worden aangetoond dat “*de Belg*” die wordt begeleid of wordt vervoegd “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”.

Niettegenstaande het gegeven dat A.L. inwoont bij de Belgische referentiepersoon en deze een eigen inkomen uit tewerkstelling heeft, blijkt geenszins dat de referentiepersoon over deze inkomsten “*beschikt*”. Er moet worden benadrukt dat geen stuk voorligt waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon vrij “*beschikt*” over de inkomsten van haar zoon en deze zijn inkomsten niet zelf nodig heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zou dienen te veronderstellen dat een persoon kan beschikken over de bestaansmiddelen van een andere persoon louter omdat deze personen op hetzelfde adres verblijven. Hij kan de bewijslast ook niet omdraaien en dient zelf aan te tonen dat zijn echtgenote vrij kan beschikken over de bestaansmiddelen van derden in het kader van de aanvraag. Een incorrecte toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In zoverre verzoeker nog stelt dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, wijst de Raad op volgende bepalingen in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Verzoeker weerlegt de vaststelling van het bestuur niet dat in casu geen bestaansmiddelen voorlagen die, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen. Aldus maakt hij evenmin aannemelijk dat in casu het bestuur ten onrechte niet is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse. Wezenlijk heeft hij in deze situatie ook niet het vereiste belang bij zijn grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften van zijn gezin te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermog in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Met de bestreden beslissing wordt verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS